

MET VOORWOORD VAN **BILL JOHNSON**

KINDEREN

HEBBEN GEEN KLEINERE

HEILIGE GEEST

**Waargebeurde verhalen over
kinderlijk geloof en de kracht van God**

JENNIFER TOLEDO

KINDEREN HEB BEN GEEN KLEINERE HEILIGE GEEST

Waargebeurde verhalen over
kinderlijk geloof en de kracht van God

JENNIFER TOLEDO

Kinderen hebben geen kleinere Heilige Geest

– Waargebeurde verhalen over kinderlijk geloof en de kracht van God

Uitgegeven door Arrowz
info@arrowz.org
www.arrowz.org

Auteur: Jennifer Toledo
Vertaling: Ineke Marsman-Polhuys
Omslagontwerp: Justin Evans
Vormgeving en typografie: Ronald Gabrielsen, www.lifesupreme.com

ISBN 978 94 90489 14 4
NUR 707

Copyright © 2012 Jennifer Toledo
Oorspronkelijke titel: Children and the Supernatural
Oorspronkelijke uitgever: Charisma House, Lake Mary, Florida
Uitgegeven met toestemming. Omslagontwerp gebruikt met toestemming.

De Bijbeltekst in deze uitgave zonder nadere bronvermelding is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010 Stichting Herziene Statenvertaling.

De Bijbeltekst in deze uitgave met de vermelding NBG is ontleend aan de NBG-vertaling 1951, © 1951 Nederlands Bijbelgenootschap.

De Bijbeltekst in deze uitgave met de vermelding MSG is (naar het Nederlands vertaald) ontleend aan The Message © 1993-2005 NavPress Publishing Group.

Het gebruik van eerbiedskapitalen is aangepast aan de huisstijl van de uitgever van dit werk. Cursivering van Bijbeltekst is toegevoegd door de auteur.

Copyright Nederlandse vertaling © 2014 Arrowz, Amsterdam

In andere talen beschikbaar bij Charisma Media, 600 Rinehart Road, Lake Mary, Florida 32746, USA. E-mail: charismahouse@charismamedia.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige manier, met uitzondering van korte citaten in gedrukte recensies, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All right reserved. No portion of this book may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means – electronic, mechanical, photocopy, recording, or any other – except for brief quotation in printed reviews, without the written permission of the publisher.

Inhoud

Dankwoord	7
Aanbevelingen	9
Voorwoord van Bill Johnson	13
Proloog	15

DEEL I – HOE HET BEGON

1. De kinderen van Bungoma	21
----------------------------------	----

DEEL II – DE ONTMOETING

2. Geschapen om God te ervaren	47
3. Een uitnodiging met gevolgen	53
4. Een vlinder, een doorbraak en engelen	57
5. Een afspraakje met Jezus	69
6. Als God binnenkomt	85
7. Conner ontmoet God	93

DEEL III – GEBEDEN DIE DE LOOP VAN DE GESCHIEDENIS VERANDEREN

8. Gebeden die wetten veranderen	101
9. Een miljoen engelen	105
10. Als gebeden het rijk der duisternis doen schudden	111

DEEL IV – KINDEREN TOERUSTEN EN UITZENDEN IN EEN GEBROKEN WERELD

11. Op zoek naar Barb	117
12. De kinderen van Colima	119
13. Gered door smileys	125
14. Een sinaasappel en een banaan	127
15. God houdt van jou en je tatoeages!	129
16. Op jacht naar de schat	133
17. De schoenpoetser	137

DEEL V – GENEZENDE HANDEN

18. Genezen van malaria	141
19. Een baby brengt genezing	143
20. Genezing in het leven van alledag	147
21. De lichaamsdelenkamer in de hemel	149
22. De vuurbuiksalamander	153
23. Esther de wonderdoener	161

DEEL VI – DE CRUCIALE ROL VAN KINDEREN IN WERELDWIJDE OPWEKKING

24. Het goddelijke plan	165
25. De slavin wordt een prinses	169
26. Wie zijn die mensenmassa's?	175
27. Eenheid tussen de generaties: sleutel tot wereldwijde opwekking	183
28. Een boom en een kettingzaag	189
29. Een terugkerende droom	193
30. Het 4/14-venster: leeftijd van de gouden kansen	195
Noten	201
Over de auteur	203
Een nieuwe generatie kinderboeken	213

Dankwoord

Iemand zei eens tegen mij dat ik een boek zou moeten schrijven, omdat er bijna geen vrouwen van tussen de twintig en de veertig zijn die dat doen, terwijl ook hun stem gehoord moet worden. Hoewel ik het daar helemaal mee eens was, begrijp ik nu waarom vrouwen van mijn leeftijd geen boeken schrijven. Want een boek schrijven terwijl je jonge kinderen hebt, is als geblinddoekt jongleren met brandende fakkels. (Probeer maar eens een gedachte volledig op te schrijven, terwijl er een peuter over je heen klimt, er een stapel was je ligt aan te staren en Bert en Ernie op de achtergrond staan te schetteren. Dat is echt geen eenvoudige opgave!)

Er zijn heel veel mensen die me hebben geholpen bij het tot stand brengen van dit boek die ik langs deze weg wil bedanken:

Allereerst Jona, mijn fantastische man, die me steeds heeft aangemoedigd, steeds weer onze drie kinderen meenam naar het park en liefdevol koffie voor me zette als ik daarom vroeg – en dat was heel vaak. Je bent een geschenk, je bent de liefde van mijn leven.

Mijn Keniaanse broeder en goede vriend Patrick Siabuta, die een aantal van de belevenissen in deze verhalen samen met mij heeft meegemaakt en talloze uren bezig is geweest om mensen voor mij op te sporen.

Alle vrienden en familieleden die me hebben aangemoedigd om deze heerlijke verhalen op te schrijven zonder me druk te maken over de vraag of mensen ze wel of niet zouden geloven.

De grandioze vaders en moeders in mijn leven, die in mij geloofden en mij hebben geprezen en aangemoedigd in dit hele proces. Dank je wel voor jullie bevestiging en voor jullie voortdurende steun.

Mijn uitgever (en Maureen Eha in het bijzonder), die mij achter de broek heeft gezeten en dit boek uit mij heeft getrokken.

Alle prachtige kinderen die hun bijzondere verhalen met mij hebben gedeeld, en hun geweldige ouders die hun de gelegenheid gaven om ze aan mij te vertellen.

En het allerbelangrijkste: dit boek zou niet hebben bestaan zonder deze verhalen, en deze verhalen zouden niet hebben bestaan zonder de onvoorstelbaar grote, krachtige liefde van God, de God die zo intens betrokken is bij ieder mens. Hij is echt een levende God en regeert werkelijk vanaf zijn troon. Ik ben Hem daar met mijn hele hart dankbaar voor.

Aanbevelingen

Toen we in *Kijk! daar komt de hemel!* hadden gelezen over de opwekking in Bungoma die door kinderen was ontstaan, wilden we met eigen ogen zien wat daar gebeurde. In 2012 ontmoetten we Patrick Siabuta, de kinderpastor die ook veel wordt genoemd in *Kinderen hebben geen kleinere Heilige Geest*. De werkelijkheid bleek nog beter dan het verhaal.

Patrick Siabutu is een nederige man, vol van Jezus, met nog veel meer wonderbaarlijke getuigenissen dan die je in dit boek leest. Hij vertelde over kinderen die met hun geloof in Jezus veel mensen tot bekering brengen. Zelfs een overleden kind werd uit de doden opgewekt. Gods kracht werd zichtbaar op straat en rouwende ouders in een eenvoudig huisje kregen hun kind terug – de kerk zichtbaar in de samenleving!

Dat is ook onze passie: kinderen actief deel uit te laten maken van het Koninkrijk van Jezus en hen als volwassenen daarin te begeleiden. Niet af en toe als een soort event, maar als levensstijl. Niet een eenmalige krachtexplosie, maar een voortdurende stroom van levenbrengend water.

Dit boek zal je manier van denken vernieuwen! Het wijzigt je visie op kinderen radicaal, waardoor je hen vrij baan zult geven in hun verlangen om dicht bij Jezus te zijn en Hem ten volle te ervaren.

- ***Richard en Ankje Wilbrink***
*Oudstenechtpaar kinderwerk 'Jesuskids',
Nehemia Ministries, Zwijndrecht*

Dit boek is van belang voor iedere leider die strategisch nadenkt over de inname van ons land met het evangelie. Wie zal het zeggen? Misschien is de volgende opwekking wel door de kinderen ...

- ***Arno van der Knaap***
Senior voorganger, GOD centre, Leiden

Deze verhalen van Jennifer Toledo doen mijn hart sneller kloppen. Dit zijn geen ‘schattige kinderen’, maar kinderen die volwaardig deel uitmaken van het leger dat God klaarmaakt voor onze tijd. Er bestaat geen juniorversie van de Heilige Geest en God kijkt niet naar de schoenmaat of leeftijd. Hij zendt een ieder uit wiens hart helemaal naar Hem uitgaat – ook kinderen!

Kinderen hebben geen kleinere Heilige Geest is opnieuw een bevestiging van wat God al jaren geleden op mijn hart heeft gelegd. Wij zien dezelfde dingen gebeuren wanneer we met kinderen erop uitgaan. Het is niet alleen voor kinderen in Afrika of Amerika, maar ook voor kinderen in Europa en hier in Nederland!

Laat je inspireren door deze verhalen en bid dat God een nieuw vuur in je hart ontsteekt, zodat je gaat ontdekken wat Gods verlangen is voor je eigen kinderen en de kinderen van Nederland. Onze kinderen moeten niet alleen over God horen, maar Hem ook persoonlijk ontmoeten. Dan ervaren zij zelf zijn kracht en kunnen ze in alle vrijheid uitstappen om de werken van Jezus te doen!

– ***Beryl Voorhoeve-Stott***

GO KIDS zendingsreizen,

Stichting Hart voor Bocsa, Aalsmeer

Het was dankzij mensen die visie hadden om kinderen het evangelie te vertellen, dat ik al op jonge leeftijd besloot om Jezus te volgen. In al mijn jaren als kinderwerker waren de mooiste momenten wanneer kinderen voor Jezus kozen en in volle overgave Hem aanbaden. Dit boek raakt je hart en laat je zien dat kinderen in staat zijn om krachtig het evangelie te brengen, zieken te genezen en Gods glorie te brengen overal waar ze komen. Kinderen zijn de kerk van vandaag!

– ***Karin Koornstra***

Leider/oprichter, Royal Mission, Veenendaal/Drachten

Net als Jennifer heb ik door kinderen geleerd wat Jezus kan doen. Hij heeft gekozen voor het eenvoudige, nederige en kinderlijke om zijn kracht en liefde aan de wereld te tonen. Dit boek is een grote bemoediging voor iedereen die ernaar verlangt om te ontvangen van 'een van deze kleinen'. De kinderen en jongeren van onze tijd bewegen mee op de toenemende vloedgolf van opwekking die het leven van ieder van ons zou moeten verrijken met steeds meer tekenen van Gods kracht. Laat je door de kinderen onderwijzen over het Koninkrijk!

– **Heidi Baker**

*Directeur/oprichter, Iris Global,
Pemba, Mozambique*

Een kind dat in onze wereld opgroeit, heeft geen schijn van kans, tenzij het de echte Jezus kent en niet de Jezus zoals religie Hem heeft gemaakt. De toekomst van uw kind zal er door dit boek anders uitzien!

– **Sid Roth**

Presentator, It's Supernatural!

Voorwoord van Bill Johnson

Jennifer Toledo heeft een opzienbarend boek geschreven, dat niet op een beter moment had kunnen verschijnen. Het is een verslag van haar belevenissen, hoe zij het Koninkrijk van God zichtbaar zag worden in de levens van kinderen – door wat er uit hun hart kwam, en door wat ze deden en zeiden. Wat ze vertelt over hun gaven en mogelijkheden schudt ons wakker, iets wat hard nodig is, want we moeten het belang gaan inzien van het toerusten van de huidige generatie kinderen om ‘het te doen’. De verhalen in dit boek dagen ons uit, terwijl we lezen over het kinderlijke geloof dat ziekenhuizen heeft ontvolkt en redding heeft gebracht aan mensen op straat – kinderlijk geloof dat direct gehoorzaamt en op Gods stem vertrouwt.

De wereld heeft heel hard een betrouwbaar getuigenis van de opstanding van Jezus Christus nodig, en geloof dat authentiek en effectief is. En net zoals God tweeduizend jaar geleden de aandacht van de wereld trok met een baby in een kribbe, zo spreekt Hij nu door kinderen over zijn doelen en plannen op een manier die zelfs volwassenen kunnen begrijpen.

God kijkt anders naar dingen dan wij. Zo gebruikt Hij voortdurend kinderen als de maatstaf waaraan Hij volwassenen toetst. Wij volwassenen moeten als kinderen worden om het Koninkrijk ten volle te kunnen ontvangen. Jaren geleden zei mijn goede vriend Dick Joyce meerdere malen tegen ons: ‘Kinderen hebben geen kleinere Heilige Geest!’ Sindsdien is dat altijd mijn absolute overtuiging en prioriteit geweest, maar de wijze waarop Jennifer dit idee presenteert, dwingt ons er echt iets mee te doen. Slechts ermee instemmen is voor mij niet meer voldoende; deze hemelse prioriteit

eist dat ik mijn leven daarop aanpas. Dit boek is niet alleen aanstekelijk, het is ook gevaarlijk – gevaarlijk voor de politieke en religieuze geesten, die willen dat kinderlijk geloof uit de prioriteitenlijst van de kerk wordt geschrapt. Want als er in onze levens zo'n doorbraak komt, zal niets voor ons onmogelijk zijn.

Kinderen hebben geen kleinere Heilige Geest is een bundel verhalen, die wordt gekenmerkt door kinderlijke eenvoud en enorme diepgang. Ja, het gaat over kinderen die op een geweldige manier door God worden gebruikt en dat alleen al is verbazingwekkend. Maar het is meer dan dat. Dit boek laat zien wat God in het kinderhart zo aantrekkelijk vindt, en waarom. Of je nu vader of moeder bent, iemand die kinderwerk doet of gewoon een volwassene die er genoeg van heeft om zó volwassen te zijn dat het Koninkrijk aan je voorbijgaat – dan is dit boek voor jou. Het is een oproep om te zien wat God ziet en belangrijk te vinden wat God belangrijk vindt. Het is een persoonlijk aan jou gerichte opdracht om hoger te gaan door dieper te gaan. De impact die het boek op je heeft, zal je verbazen.

Alle ouders en kinderwerkers in mijn gemeente moeten dit boek lezen, maar ook de volwassenen die geen kinderen hebben, maar wel hongeren naar de levensstijl van Jezus. Ik hoop dat mensen die dit boek lezen, ontdekken hoe ze als een kind kunnen worden, het kind dat volgens de Bijbel zo geliefd is in Gods ogen. Dit boek is in staat om iedereen die het leest, hongerig te maken, zo uitdagend is het. Eenvoudige toewijding aan Christus en praktische gerichtheid op bediening is wat *Kinderen hebben geen kleinere Heilige Geest* in de lezer bewerkt.

– **Bill Johnson**

Senior voorganger, Bethel Church, Redding, Californië
Auteur van 'Wanneer de hemel doorbreekt op aarde'
*en 'Kijk! daar komt de hemel!'*¹

Proloog

‘Ga jij aan de volgende generatie het pure evangelie onderwijzen?’ Ik hoorde de Heer dit tegen mij zeggen terwijl ik ergens in Kenia met een paar straatkinderen midden tussen het straatvuil zat. Die ervaring veranderde definitief de koers van mijn leven. Mijn eerste reactie was: ‘Heer, ik ben opgegroeid in Amerika, ik weet niet eens zeker of ik dat pure evangelie zelf wel ken.’ Maar ik was overweldigd door het hartstochtelijke verlangen dat ik in zijn stem hoorde. Bij die woorden voelde het alsof er een elektrische stroom door mijn lichaam ging.

Er zijn maar een paar momenten in mijn leven geweest waarop ik de Heer zo duidelijk heb horen spreken. Ik zat daar maar, terwijl golven van emoties me overspoelden. Zo indringend ervoer ik het diepe verlangen in zijn hart, een verlangen naar een generatie die Hem zou kennen zoals Hij werkelijk is. Er klonk hunkering door in zijn stem. Hij wilde gekend worden op *zijn* voorwaarden, zonder religie, zonder ongelof, zonder culturele belemmeringen, zonder politiek – gewoon gekend worden zoals Hij is. Ik kon mijn tranen niet bedwingen: ‘Heer, als U mij het pure evangelie leert, zal ik het aan de nieuwe generatie onderwijzen.’

Dat was een van die beslissende momenten in mijn leven. Ik bevond me op een tweespiong waar mijn levensperspectief en mijn prioriteiten voorgoed zouden veranderen. Ik was vierentwintig jaar, ik had mijn hele leven in de kerk gezeten en toch voelde ik plotseling dat ik alles opnieuw moest leren. Ik ging opnieuw nadenken over wat ik geloofde en ik vroeg Hem om mij vanuit zijn perspectief te onderwijzen. Ik voelde me enorm uitgedaagd en tegelijkertijd geprikkeld. Soms voelde ik me op mijn tenen getrapt door Gods kijk op de dingen. Op andere momenten realiseerde ik me hoeveel

dingen die ik zei en deed, eerder voortkwamen uit de christelijke cultuur om mij heen dan dat ze gebaseerd waren op de authentieke cultuur van het Koninkrijk van Christus. Ik voelde me weer een kind en dat was heerlijk en bevrijdend.

Ik woonde in die tijd in West-Kenia, in een stadje dat Bungoma heet. Ik werkte samen met fijne mensen die van kinderen hielden, en ik droeg zo veel ik kon bij aan het werk. Wanneer ik kon, bracht ik de middagen door met een kleine groep kinderen. De meesten van hen waren wees of straat-kind. Ik begon alles wat God mij leerde aan deze bijzondere kinderen te vertellen. Tijdens het lesgeven had ik vaak moeite de juiste woorden te vinden die deze pasontdekte waarheden overbrachten, zonder dat mijn natuurlijke, menselijke perspectief erin doorklonk.

De kinderen namen mijn woorden als sponzen op, en de waarheid ervan droeg al snel vrucht in hun levens. Het was ontzettend gaaf om hen tot leven te zien komen. Met een paar bevriende voorgangers in Bungoma die mijn passie voor kinderen deelden, gaf ik mezelf volledig aan het toerusten van de kinderen van de stad. De leiding van de tehuizen waar een aantal van de kinderen woonde, vertelde me hun verhalen: hoe ze soms midden in de nacht wakker werden van het geluid van kinderen die samen God aan het aanbidden waren en voorbede deden, zo gegrepen als ze waren door de waarheid over wie God is.

Veel kinderen in Bungoma kregen een bijzondere openbaring tijdens hun ontmoetingen met God en werden bevrijd van verslaving, angst en hopeloosheid. Ze werden zo bruisend in hun relatie met God dat het begon over te stromen naar anderen. God had mij in zijn liefde naar Bungoma gebracht, een stad die in beweging begon te komen, een plek waar kinderen voorbestemd waren om grote dingen te doen. Hij bracht mij naar Bungoma om het evangelie opnieuw te leren zien – door de ogen van een kind.

Ik zal je zo het hele verhaal vertellen over wat er in Bungoma gebeurde. Maar voordat ik dat doe, moet je weten dat die ene ontmoeting daar tussen het straatvuil mij veranderde, toen ik het hartstochtelijke verlangen van de Vader kon voelen, de Vader die uitkijkt naar een generatie mensen die Hem echt kent. Ik werd me sterk bewust van Gods intense aandacht voor deze generatie en zijn onverzettelijke passie om hun harten te veroveren.

Ik heb veel nagedacht over hoe wij als kerk bezig zijn en het met aandacht geobserveerd. Vaak sturen wij, volwassenen, de kinderen weg om beziggehouden te worden, zodat het voor ons echt 'kerk' wordt. We sturen ze weg om naar films te kijken, spelletjes te doen en hapjes te eten, zodat wij ons met de diepe dingen van God kunnen bezighouden. Ik werd hier erg verdrietig van en kon me indenken hoe het hart van de Vader hierdoor bedroefd wordt. Als je opnieuw geboren bent, maak je ten volle deel uit van het lichaam van Christus en heb je vrije toegang tot alles wat er in het Koninkrijk is. Leeftijd doet er niet toe. God wil kinderen dolgraag ontmoeten, maar al veel te lang worden hun de diepe dingen van God onthouden.

De woorden van Jezus klinken luid en duidelijk: 'Laat de kinderen begaan en verhinder hen niet bij mij te komen, want voor zodanigen is het Koninkrijk der hemelen (Mat. 19:14).'

God verlangt ernaar dat de kinderen in zijn volheid worden gebracht, want daar hoorden ze altijd al te zijn. God openbaart zichzelf over de hele aarde aan de jongsten onder ons. Iedere keer verwonder ik me als ik getuige ben van zulke hemelse ontmoetingen. Kinderen zijn geweldige ontvangers, want ze geloven gewoon wat God zegt. Bij hen vind je geen ongeloof, teleurstellingen en theologische standpunten die hun in de weg staan. Kinderen zijn zo ontvankelijk, en God vult ze.

Laten we ons wijden aan het bestuderen van het pure evangelie. Het gaat hier niet alleen over jonge mensen die

God ontmoeten, het gaat over een hele generatie mensen op aarde die ontwaakt en gaat beseffen wie God werkelijk is! God openbaart zichzelf aan jong en oud op dezelfde manier, zodat wij Hem allemaal door de juiste bril kunnen zien. Hij is goed, Hij is trouw, Hij is humoristisch, Hij is vriendelijk, Hij is sterk, Hij is betrokken en Hij is absoluut stapel op ons! Dat wij allemaal het pure evangelie echt zullen kennen! Ik bid dat de verhalen in dit boek je zullen aansporen en inspireren om opnieuw te geloven als een kind.

– *Jennifer Toledo*
Los Angeles, lente 2012

DEEL I

Hoe het begon

Laat de kinderen bij Mij komen en verhinder hen niet,
want voor zulke mensen is het Koninkrijk van God.

– MARKUS 10:14B

De kinderen van Bungoma

Jarenlang heb ik mezelf ervan weerhouden om de verhalen over de kinderen van Bungoma te vertellen, omdat ze zo heilig, zo kostbaar voor me zijn. En ook omdat ik bang was dat men ze niet zou geloven, of dat er ergens iemand uit boosheid of ongeloof zou proberen aan de schoonheid van wat daar gebeurde af te doen. Maar na verloop van tijd realiseerde ik me dat er niets en niemand is die ooit iets af kan doen aan de dingen waarvan wij getuige zijn geweest, en aan de buitengewone vruchten die zijn voortgekomen uit hoe God deze kinderen heeft aangeraakt. De wereld moet over zijn grote daden horen, en het is aan God om zichzelf te verdedigen.

Gods werk in en door de kinderen van Bungoma was zo verbazingwekkend dat ik er voor altijd door veranderd ben. Tijdens mijn eerste reis naar Kenia in 2001 verbaasde ik me erover dat kinderen zo weinig werden gewaardeerd. Kinderen mochten gezien worden, maar niet gehoord. Kindermishandeling kwam veel voor. Er waren kinderen die helemaal alleen op straat leefden en niemand hadden die voor hen zorgde. Voor onderwijs moest worden betaald, dus gingen heel veel kinderen niet naar school. En verdrietig genoeg waren kinderen ook in de meeste kerken die ik bezocht, vrijwel onzichtbaar.

De meeste voorgangers joegen de kinderen weg uit de dienst om plaats te maken voor de volwassenen. Wanneer hun gevraagd werd hoeveel mensen hun kerk bezochten, telden ze de kinderen zelden of nooit mee. En het meest schokkende was, dat veel mensen vonden dat kinderen niet eens Jezus mochten aannemen voordat ze volwassen waren. In de loop der tijd heb ik moeten concluderen dat op veel andere plaatsen in de wereld er precies hetzelfde over wordt gedacht.

Toen ik in Bungoma aankwam, zag ik al snel dat deze relatief kleine gemeenschap in West-Kenia vlak bij de grens met Uganda niet anders was. De kinderen van Bungoma veroverden mijn hart en ik kreeg een diep verlangen dat ze in hun werkelijke waarde zouden worden hersteld. Want er is goed nieuws! De gerechtigheid van de hemel waardeert niet zomaar een negatief getal op tot nul. Nee, de hemelse gerechtigheid blijft aan een negatief getal toevoegen totdat het meer dan plus duizend is! En dat is precies wat God deed: Hij liet zichzelf zien door de kinderen van Bungoma.

Ik was in goed gezelschap. Ik woonde in bij een dynamisch voorgangersechtpaar, Patrick en Mary Siabuta, en zij hadden dezelfde passie voor kinderen als ik. Patrick had samen met anderen een stadsbreed netwerk van kinderpastors opgezet: het Bungoma Pastors Fellowship Children's Department, dat de ruggengraat zou worden van wat God in Bungoma ging doen. Terwijl Patrick andere leiders ervan bewust maakte dat God kinderen kon gebruiken, begonnen er dingen in de stad te veranderen.

Nadat ik de Heer aan mij had horen vragen of ik de volgende generatie het pure evangelie wilde onderwijzen, begon ik met een kleine groep van ongeveer dertig kinderen samen te komen. Zoals ik hiervoor al zei, de meeste kinderen waren wezen of straatkinderen en de Heer begon hen krachtig aan te raken. De kinderen huilden als zij zijn liefde en zijn tegenwoordigheid ervoeren. Ze werden bevrijd van de geest van het 'wees-zijn' en begonnen te begrijpen wie ze zijn als zonen en dochters van God. Kinderen die op straat hadden geleefd en lijm hadden gesnoven, werden bevrijd van hun verslaving en werden helemaal verliefd op Jezus. In een mum van tijd waren deze kinderen zo vol van Jezus, dat het duidelijk werd dat er snel plekken gecreëerd moesten worden waar ze met elkaar konden delen wat God in hun leven deed.

Als een kinderhart zingt

Patrick en ik regelden dat we met een groep van twaalf kinderen naar het plaatselijke ziekenhuis konden gaan, het Bungoma District Hospital. Dat is het grootste ziekenhuis in de regio, met de meeste bedden. Een oord van ziekte, verdriet en dood. In het begin waren we overweldigd door wat we zagen. Niet alleen moesten we de geuren, de dingen die we zagen, de geluiden, de pijn en het lijden verwerken, maar de patiënten leken ook niet erg blij om ons te zien. Per zaal lagen er tussen de veertig en zeventig mensen die leden aan malaria, buiktyfus, aids en andere ziekten.

De aanblik van dit alles greep de kinderen zo aan dat ze terugdeinsden, zo overweldigd waren ze door de situatie. Ik nam de kinderen even apart en herinnerde hen er liefdevol aan dat we niets hoefden te doen in onze eigen kracht. We hoefden alleen maar te luisteren naar Vaders instructies en te doen wat Hij zei, wat het ook zou zijn. Dat leek hen een beetje gerust te stellen en we wachtten gewoon op aanwijzingen uit de hemel. We waren op dat moment op de eerste afdeling en een van de jongens, Richard, kwam naar me toe en zei zenuwachtig: ‘Tante, ik denk dat ik een lied moet zingen.’ Nu moet je Richards verhaal kennen om dit moment goed op waarde te kunnen schatten.

Richard is een kind uit het Turkanavolk, een stam die woont in een afgelegen gebied in Noord-Kenia. De Turkana leiden een traditioneel, nomadisch herdersbestaan. Het gebied van de Turkana was getroffen door verschrikkelijke droogte met een hongersnood als gevolg en Richards familie had moeten vechten om te overleven. Vanwege de extreme moeilijkheden waren Richard en zijn tweelingzusje vlak na hun geboorte weggegeven aan oudere familieleden. Richards ouders kregen nog twee kinderen en toen Richard vijf jaar oud was, sloeg zijn vader zijn opnieuw zwangere moeder dood.

Zijn vader vluchtte het dorp uit en volgens geruchten is hij vermoord om wat hij had gedaan. Het was een afschuwelijk drama en Richard groeide op zoals veel andere Turkanawezen: hij werd doorgegeven van de een aan de ander, totdat hij goed kon lopen en een paar dieren kon 'houden'. Als klein jongetje overleefde hij in de brandende woestijn door melk te drinken bij de rondzwervende kamelen en geiten. Hij was alleen en niemand beschermde hem. Tenminste, totdat een Man, die zichzelf Jezus noemde, hem in de woestijn opzocht.

Deze Man praatte met de jonge Richard, vertelde hem dat Hij hem op een dag uit de woestijn zou redden en dat Hij altijd van hem zou houden en voor hem zou zorgen. Richard was pas zeven jaar, toen mijn vriend Patrick samen met zijn bisschop halverwege het jaar 2000 Richards dorp Kachoda voor het eerst bezochten. Ze waren daar om voedsel uit te delen, omdat Kachoda nog steeds onder de droogte leed. Daar hoorden de twee voorgangers dat er zeven wezen waren die dringend verzorging nodig hadden. Een aantal maanden later, begin 2001, begon een team met daarin Patrick en twee andere goede vrienden van mij, Ralph Bromley en Noel Alexander, aan een lange zoektocht om deze wezen te vinden en mee te nemen naar hun kindertehuis in Bungoma.

Toen de dorpsoudsten hoorden van deze vreemde blanke mannen die hun kinderen wilden meenemen, werden ze ongerust. Ze vertelden de kinderen dat deze vreemdelingen ze waarschijnlijk zouden opeten, en dat ze niet met hen moesten meegaan. Hoewel Richard niet veel begreep van wat deze blanke mannen zeiden, had hij hen horen zeggen dat ze Jezus kenden. Hij vertrouwde het wél en zei tegen de anderen: 'Misschien eten ze me op, maar ze zeggen dat ze Jezus kennen en ze gaan me naar school sturen. Ik geloof ze en dat is het belangrijkste.' En zo kwam deze lieve Richard in Bungoma wonen, in het kindertehuis waarbij ik op dat moment betrokken was. Vanwege het verzet van de dorpsoudsten

kwamen er in totaal maar vier van de zeven wezen mee. Richard leerde Jezus kennen als zijn Heer en Redder en liep altijd rond met een stralende lach en een hart vol dankbaarheid.

Toen wij op die zonnige dag onze eerste stappen zetten in het ziekenhuis, voelde Richard dat de Heer hem leidde om een lied te zingen. Ik had geen idee van wat er zou gaan gebeuren, maar ik moedigde Richard aan om alles te doen wat de Heer op zijn hart legde. Ietwat gespannen deed hij een stap naar voren, terwijl de mensen geïrriteerd naar hem keken. Maar Richard sloot gewoon zijn ogen en richtte al zijn liefde en genegenheid op de Man Jezus, die hem uit de woestijn had gered. Hij begon het oude lied *I Surrender All* te zingen met een liefde en tederheid zoals je nog nooit hebt gehoord. Deze kleine jongen hief zijn armen omhoog naar de hemel, tranen stroomden over zijn wangen en hij aanbad Jezus met alles wat in hem was. Het was werkelijk één van de mooiste dingen waarvan ik getuige ben geweest.

Ik sloot mijn ogen en ook ik kon mijn tranen niet bedwingen. Terwijl Richard met zo veel liefde zong, daalde de hemel neer in het ziekenhuis. De atmosfeer in de zaal veranderde compleet. De tegenwoordigheid van God was zo sterk dat ik mijn ogen niet durfde te openen. Het gewicht van de hemel drukte zo zwaar op mij dat het moeilijk was om te ademen. De prachtige, spontane, net niet helemaal zuiver maar gepassioneerde aanbidding van een kind ontsloot voor mij een wereld waar ik als vanzelf helemaal in opging. En ik was niet de enige. Toen ik eindelijk mijn ogen opende, zag ik dat de hele ziekenzaal diep onder de indruk was van deze plotselinge 'tegenwoordigheid', die ons allemaal had overvallen. We hoefden die dag het evangelie niet te prediken. We hoefden niemand ervan te overtuigen dat hij zijn leven aan Jezus moest geven. Mensen begonnen uit zichzelf te roepen naar de levende God toen deze heilige aanwezigheid de zaal vulde.

De kinderen verspreidden zich snel en gingen van bed naar bed om te bidden met mensen die nog maar één ding wilden: hun leven geven aan de ware, levende God. Evangelisatie was nog nooit zo gemakkelijk. Iedereen wilde deze Jezus! Voor ons was het een prachtige openbaring van Gods kracht. De gehoorzaamheid en de liefde van een kind maakte ruimte voor de Koning der heerlijkheid om de eer te ontvangen die Hem toekwam. En dit was nog maar het begin!

Een geestelijke belegering

Na dit uitje naar het ziekenhuis groeiden de kinderen verder in de Heer en al snel hoorden andere kinderen, over de hele stad verspreid, dat God ook hen kon gebruiken. We hoorden verhalen over groepen kinderen die bijeenkwamen om God te zoeken in vasten en gebed. Patrick en ik grepen elke gelegenheid aan om kinderwerkers, zondagschoolonderwijzers en de kinderen zelf te trainen. Het was duidelijk dat God iets in de kinderen aan het opwekken was en we wilden hierin met Hem samenwerken.

Doordat de Heer de kinderen zo diep aanraakte, werden velen van hen gegrepen door zijn liefde voor hun stad. Bungoma was een fijne stad, maar de geest van verdeeldheid had in de kerken vaste voet gekregen. Er waren twee pastorale netwerken in het gebied en tussen die twee groepen heerste bitterheid en verdeeldheid, zo veel zelfs dat ze hun geschillen voor de rechter uitvochten.

De kinderen begonnen te bidden dat God hun stad zou veranderen en verzoening tussen kerken zou brengen. Tijdens deze periode van gebed kreeg een jongetje een droom. In zijn droom zag hij een grote draak in het centrum van de stad, die veel mensen had verslonden. De Heer vroeg in deze droom alle kinderen om zeven dagen door de stad te marcheren. Het jongetje had gezien dat elke dag dat ze marcheerden, de draak zwakker werd. Toen, op de zevende